südamega, kartlik, arg, häbelik ja mõnes tükis imelik — nüüd sest ajast, kus ta naestekiuste eluaja töötas rauda taguda, on ta ka tõeste raudsüdame saanud.

Jah need endised ajad olivad küll rõõmsad ja kurvad ühtlasi — praegused on ainult rõõmsad, aga mõnikord siiski soowiks nagu neid endisi noorepõlwe aegu tagasi.

Kuis ei uikanud ja ilutsenud mu süda, kui Wiiut nägin. See oli üks armas aeg. — Siis ajas wana koolmeister oma kondiwalus mu kostilase koerapiitsaga tagasi. Ma nutsin terwe pühapäewa pärast lõune ja öö. Siis korjasin ma krimpsud krampsud kotti ja läksin ära külast ja wallast. Ei olnud mul enam seal pidamist. — Wõõras paigas, wõõra inimeste seas jahtus süda, jahenes kurbdus ja nüüd kiidan oma tuulewesket: Kui selle tiiwad tubliste käiwad, nii et wõlw wabiseb ja mõlemad kiwid müritsewad: Siis pistan käed tasku ja naeran. See on ometi üks abielu, mis need kaks kiwi peawad. Üks müritseb siin weski seinas teine seal; kokku nad kunagi ei saa, aga rõõmsad on nad siiski ja kui hea tuul on, siis hüppawad nii, et kas kolinal trepist alla. Mis minulgi paremat waja on? Nüüd olen mina mõlder ja jahwatan, kiwid keerlegu. Oleks mu noore põlwe tahtmised täide läinud, siis oleks see, mis nad targalt armastuseks nimetawad, mõlder olnud ja jahwatanud ja mina oleksin pidanud ühes nurgas ning mu abikaas teises nurgas müritsema ja ikka ja ikka müritsema. — Ja aga kaua on see küll kestnud, enne kui nii mõistliku mõtte kätte sain. Wõi olgu see mõte ka mõne meelest mõistmata, nob minugi pärast, mind on ta jälle jalule aidanud ja kaineks meheks teinud. Mitte kui oleks ma wahe ajal joodik olnud, ei seda küll mitte. Aga armastuse paelus olin ma hoopis wangis ja see tegi mu joobnuks. Sell ajal kui ma oma kraamid kokku korjasin ja ära läksin, olin küll wihane sepa peale. Ma arwasin kindlaste, et tema edespidi Wiiu kõrwas õnne saab maitsma — aga näe kuda lood nüüd: Praegu on meie külas kaks wana poissi perepidajad ja üks wana tüdruk, üks Pealmel, üks Aalmel, üks Sepal, kõik kolm oleme omast kohast õige õnnelikud.

„Oota, oota, Mihkel! Kui kaugel sa ju oled? Minul jäi esmalt peatükk poolele.“

Seda ma nägin, et olid kriipsu sõna taha teinud — aga mis sinna parata. Ega seegi töö tohtinud seni seista kui sina sepikojas olid. Mina tulin tuppa ja panin ju kirja et kõik kolm: sina ja Wiiu ja mina, nõnda ütelda poismehed oleme ja seda peab ju maailm minu arust kõige pealt teadma, kui endid ülepea korra temale hakkasime tutwustama.

„So, so! Aga ega sa seda ei kõnelenud, et ma seekord koolmeistri juurest ära jooksin, kui ema kosjaasjust hakkas juttu tegema ja koolmeister nii kurjaks sai?“

„Ei, sest ma isegi siiamaani midagi selget ei teadnud. Pole sa ju millalgi oma lugu sest kandist laiemalt ära jutustanud.“

Mis sa räägid? Kas meil ka weel midagi saladust teine teise eest on? No olgu kuda on. Kui ma seda sõlme ehk laiemalt ja sügawamalt pole harutama hakanud, siis on see selle pärast, et see üks peatükk on, millest ma iga tahes mitte heal meelel ei kõnele. — Aga ära pagesin ma seekord küll toast. Sest ema hakkas imelikke jutte minu ja Wiiu kohta ajama. Koolitoa ukse peal tuli mulle üks tuttaw mees wasta, keda wist sina seekord koolile oma asju olid ajama läkitanud. Kuda tema käsi käinud, seda tead ise. Mina pöörasin koolitoa juurest ruttu koplisse ja pärast tulin mööda wälja äärt külasse tagasi ja selle tee peal juhtus mulle midagi, mis nii tähtsuseta wälja poole, mis aga minusse wäga raskeste mõjus. Ma mõtlesin käies ühte ja teist. Ka Wiiu tuli mulle meele ja ema sõnad. Tee peal oli üks sirelipõõsas ja sellel olivad weel mõned õied külles, ehk küll kewade õiguse pärast juba tüki aega mööda oli. Mis ma nende õitega pidin tegema? Juba eemalt paistsiwad nad mulle silma.

Ma otsin õige, kas leian ühe „õnne“ oma abielu peale.

Sirutasin juba eemolt käe wälja oksa murdma. Päikene paistis nii soojalt ja armsalt ja õied sädendasiwad mitme karwaliselt. „Sis ss“ kuulen oma eest maast. Nõel uss maas! Nii pole ma küll kunagi ehmatanud, kui sel korral selle tühja nõelusi pärast oma jalge ees. Ma kargasin tagasi ja kondid olivad mul pärast ehmatust kõik kanged.

Eesti-rahwa Kasuline Kalender 1885, lk. 31.